У ПОЛІКЛІНІЦІ ПЕРЦЯ

Мал. БЕ-ША

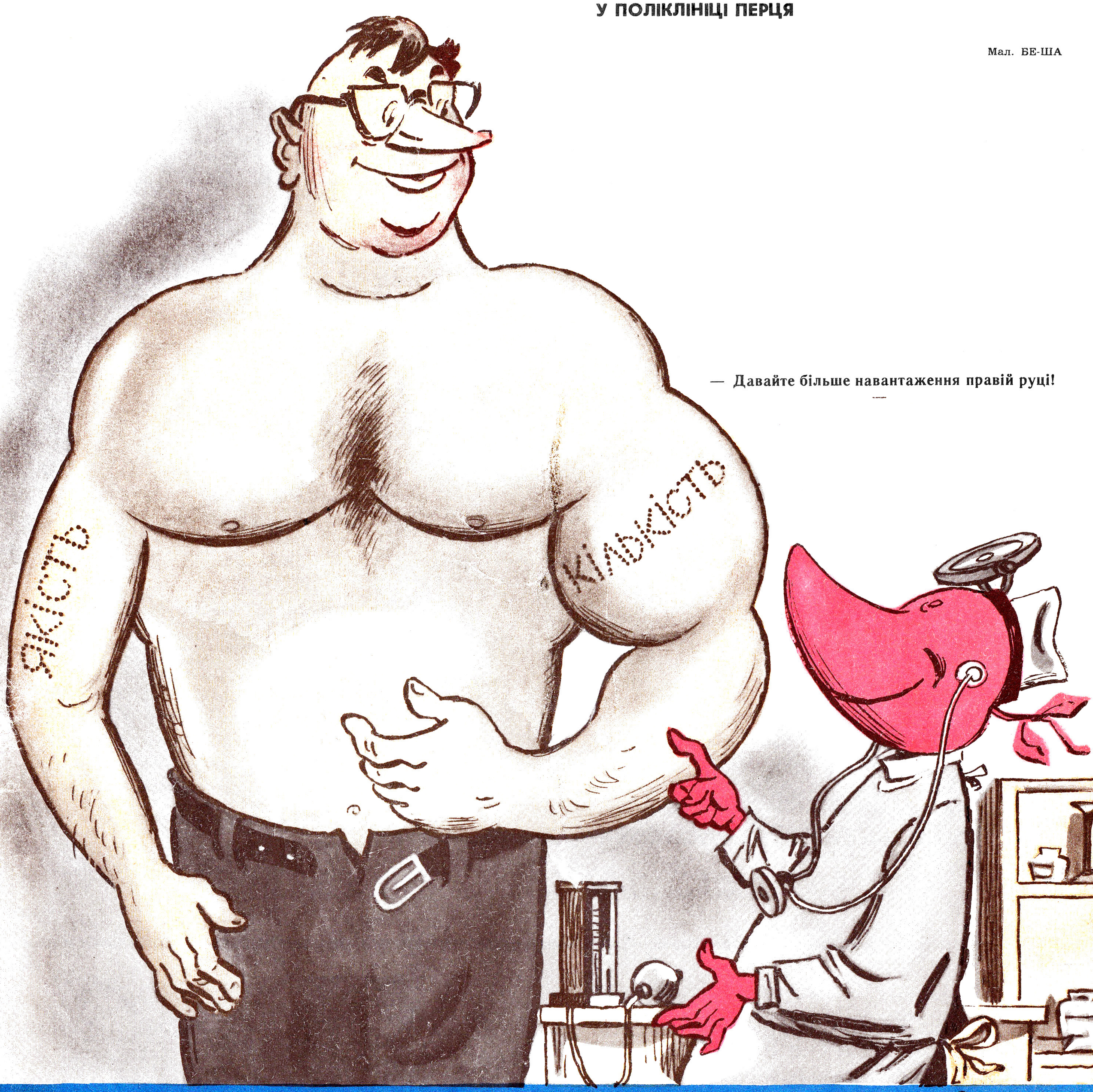

— Давайте більше навантаження правій руці!

перець

№ 15 (554). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1965

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що з вами?
— Звільнили за власним бажанням...

ЧОГО ЛІВА НОГА ХОЧЕ?

ДЛЯ ЯСНОСТІ зразу ж і скажу: ліва моя нога хоче абсолютно того ж, що й права. І ліва і права хочуть, щоб восени їм було сухо, взимку — тепло, навесні — не жарко, а влітку — не парко.

Тепер літо. І, природно, мої ноги самі понесли мене до магазину. Їм, ногам, у цю пору хочеться взутися в щось легке, зручне, відкрите подихам усіх вітрів.

— Мені б — пару чоловічих сандалій,— кажу.

І тут я помічаю, що на мені раптом зосередилася увага всіх присутніх у магазині.

— Чого-чого вам? — не розуміючи, питає продавець.

— Пару чоловічих сандалій.

Продавець заточився. Продавець здивовано перезирається із своїми колегами по прилавку.

— Чого, пробачте, вам дати? — перепитує він.

— Пару чоловічих сандалій. Сорок другий номер...

Вигляд у продавця такий, ніби у нього попросили не більше і не менше, як півтонни печеної криги.

— Ви, звичайно, жартуєте...— чомусь посміхається він.

І переконавшись, що мені цього разу не до сміху, додає:

— А ви десь бачили такі сандалії? Хоча б в одному якомусь магазині?

Що правда, то правда: не бачив. Давно їх чомусь не видно у продажу. Зате не раз доводилося бачити людей, які на заводі, на городі, у полі походжають у фасонистих босоніжках. З тиждень пофасонять — і вже треба на ремонт нести: не витримує це фасонне взуття робочого навантаження.

Одверто кажучи, фасон тут ні до чого. Люди охоче придбали б собі міцніше, зручніше і дешевше літнє взуття — сандалії, але де їх купиш?

Звичайних сандалій, а не «сандалет» і не «босоніжок», наша взуттєва промисловість, виявляється, не виробляє вже десять років.

— Як це, не виробляє?! — з обуренням накинулися на мене зразу аж два торговельні працівники республіканського масштабу — керуючий республіканською фірмою «Взуття» т. Яловенко та його заступник т. Подбуцький.— А це вам що? А це? А це? А це?..

І, уявіть собі, засипали мене сандаліями. З ніг до голови.

Але то були дитячі сандалії.

На дорослу людину сандалій не знайшли навіть і ті два республіканські торговельні діячі.

— Чого нема, того нема, — розвели вони руками. — Фабрики не виробляють.

Ну, гаразд, — вирішив я, — нема сандалій для мене, так візьму синові. Йому зараз 11 років. Носить взуття № 36.

— Чого нема, того нема! — знову дуетом заспівали тт. Яловенко й Подбуцький. — Вище 35-го розміру дитячих сандалій не буває.

— Але ж чому? Чому для дітей старше 10 років сандалій не випускають?

Ніхто мені відповісти на це не міг. І тільки один продавець шепнув на вухо:

— Бо так хоче чиясь ліва нога...

Чия нога, він не сказав. Довелося вже самому шукати її по сліду.

Йдучи тим слідом, я побував у багатьохбагатьох магазинах. І почув багато-багато цікавих діалогів поміж продавцями і покупцями. Деякі навіть занотував.

От, скажімо, нотатки з Луганська.

Покупець: — Чому це у вас чобіт і черевиків он скільки, а літнього взуття — не видно?

Продавець: — Спитали б краще про це у директора Луганської взуттєвої фабрики. Він не додав нам 110 тисяч пар взуття весняно-літнього асортименту.

У Донецькій області:

— Літо, а ви торгуєте лише закритими туфлями...

— З Макіївської взуттєвої фабрики їх прислали. Замість жіночих босоніжок.

На свій розсуд замінила літній асортимент взуття і Київська фабрика № 4. Одній лише Івано-Франківській базі недавно зіпхнула 29 тисяч пар таких черевиків.

Надивившись і наслухавшись такого, я, грішним ділом, подумав: чи не спека часом так впливає на директорів взуттєвих фабрик, що вони діють всупереч здоровому глузду: на літній сезон виробляють осінньо-зимове взуття.

Ні, доведено, що спека на діяльність директорів мало впливає. Чинячи таке безглуздя, директори, виявляється, керуються високою і благородною метою — борються за виконання виробничого плану.

А план цей значно легше виконати дорожчим осінньо-зимовим взуттям, ніж різними там сандаліями та іншим недорогим взуттям літнього асортименту.

— Що ж воно виходить? — звернувся я до т. Кремінського — головного спеціаліста Укркраднаргоспу по взуттєвій промисловості.— Виходить, що асортимент взуття, якого жде споживач, цілком і повністю визначається директором підприємства: що захотів, те і виробляє?

— Ми від фабрик ніякої звітності про асортимент не одержуємо,— роз'яснив мені спеціаліст з Укркраднаргоспу.

— А ви од них вимагали?

— І не вимагали.

Ну що ж, картина нібито ясна: все залежить від того, чого захоче ліва нога директора взуттєвої фабрики.

От тільки сумнів бере, чи захоче вона того, що конче потрібно споживачеві. Адже ж кажуть — в ногах правди нема...

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

НА БЕЗТАРНОМУ СТАНОВИЩІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

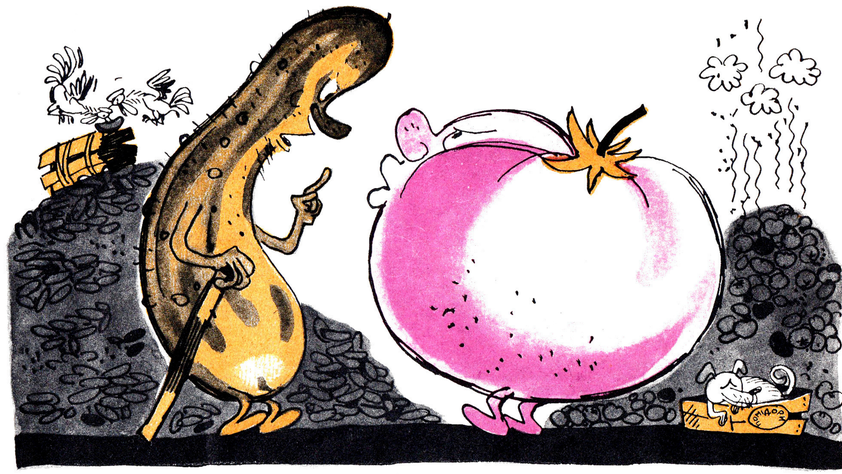

— Вас теж не везуть на засолювальний пункт?
— Ні, нас тут маринують...

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

ВАСЬКО НА ГРУШІ

(БАЙКА)

З Васьком росли ми, як брати.
Учились разом, збиткували.
Нарізно — місця не знайти.
Як друзів нас за приклад мали.
Послали сад постерегти.
Ми з вискоком: — «У сад? Готові!
В саду ростуть грушки медові!»
Нам що? Набити животи!
Васько спритніший і сміліший —
На дерево скоріше:
— Ти підсади! Я ловкенько трясу!
Як вилізу — тобі найкращу грушу!
Не те, що грушу, — душу
На блюді піднесу!
Переконаєшся, як добре друга мати.

Тобі, мов рідному, я буду догоджати. —
Я підсадив. Васько вже на вершку.
Намотує грушки, аж грають вуха.
Благаю: — Друже, слухай!
Кинь грушечку яку! —
Васько анітелень,
Глухий, мов пень,
Немов не знає,
Що друг внизу конає.

Це — малюки, збитошні душі.
Дорослі є:
Опиниться на груші —
Забуде, що внизу десь друзі є.

Телеграфне Агентство Перця

ЛІМІТОВАНІ СТІЛЬЦІ

БЕРЕЗІВКА, Одеської області. (Наш кор.). Лімітовані стільці — це новий вид меблів. Особливістю стільця є те, що на нього можна дивитись здалека і зблизька, його можна потримати в руках, на нього можна навіть сісти, але лише на території бази. Купити такий стілець практично неможливо. Він недоступний і, зокрема, для колгоспу.

Правління артілі ім. Димитрова пробувало закупити для свого нового Будинку культури 680 стільців, але нічого у нього не вийшло — банк таких грошей по переказу не приймає, бо на весь район ліміт на стільці становить 2000 крб. Одна тепер надія на Одеський банк. Може, хоч він ті стільці «розлімітує».

perec-ua.
perec-ua.

ЗБИРАЧІ ЗАДОВОЛЕНІ

ЛЬВІВ. (Наш кор.). Недавно на місцевому заводі газової апаратури було перевірено 500 газових плиток (на 2 і 4 конфорки). Всі вони виявилися одна в одну — ніби їх клепали кам'яними сокирами. На деталях — вибоїни, шлакові раковини, гайки та гвинти замість цинку вкриті іржею, покажчики температури безсоромно брешуть на 30—50°.

Тільки начальник ВТК заводу т. Прицкер запевняє, що заводська продукція відмінної якості і що вона мусить задовольнити споживачів. І справді, досі не зареєстровано жодного випадку, щоб від таких плиток відмовлялися збирачі металевого брухту. Збирачів якість плиток цілком задовольняє!

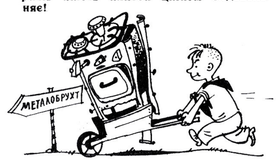

ОДНИМ МАХОМ

ЧЕРКАСИ. (Наш кор.). Облкниготорг опанував й успішно застосовує ефективний спосіб збуту книжкової продукції. З перших-лінших книжок, які потрапляють під руку (а особливо з залежалих брошур), спішно комплектуються посилки і розсилаються по колгоспах.

Колгоспи вже одержали «Пластусеві пригоди», «Довідник по кінотехніці», «Планетну хірургію» тощо.

Облкниготорг тут же, не питаючи згоди правлінь, здирає з колгоспів гроші за посилки.

Так черкаські книготорговельні діячі одним махом план продажу книжок побивахом.

НОВЕ В ХОРЕОГРАФІЇ

ФЕОДОСІЯ. (Фототелеграма). Дресирувальник Анатолій Корнілов, як свідчить афіша, керує трупою дресированих індійських слонів і балерин. І тих і других, сказано в афіші, можна сьогодні і щодня бачити у місцевому цирку. А безграмотні афіші — на всіх вулицях Феодосії.

Поспішайте переконатися!

(Наш кор.).

Мал. К. ЗАРУБИ

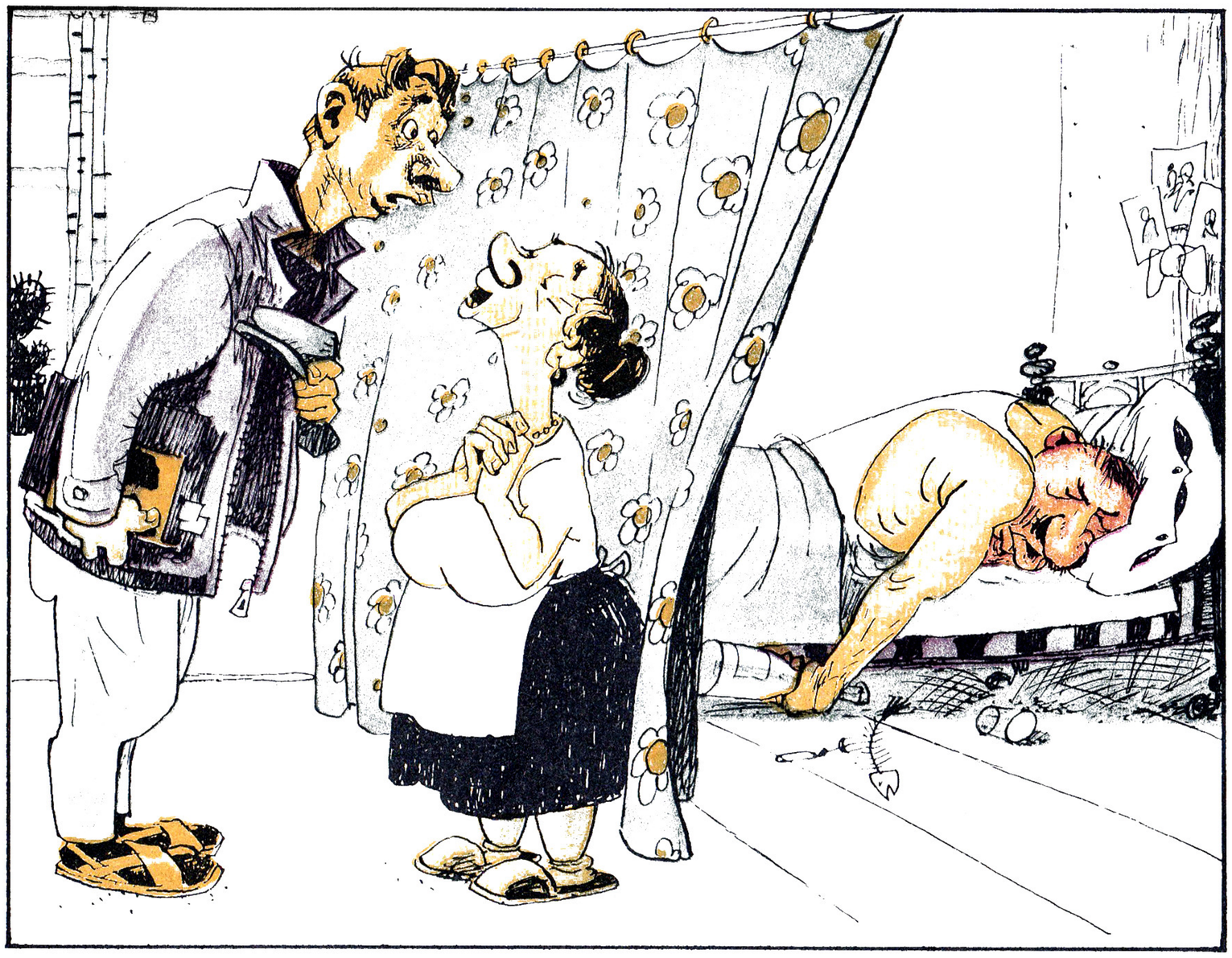

— Чого чоловік на роботу не ходить?
— Хворий. Учора ще тримався на ногах, а сьогодні зовсім звалило.

Народні усмішки

КАДРИ ДЛЯ СЕЛА

Випускнику при розподілі на роботу запропонували декілька вакантних місць і запитали:
— У яке село вирішили їхати?
— У те, що вже приєднали до міста.

ХТО КОГО?

— Збудиш мене о 7 годині?
— Обов'язково. Але не забудь потарабанити у мої двері!

ПРИ ЗВІТІ

— Ви знову минулорічні досягнення подаєте, як цьогорічні?
— А я не з тих, які говорять сьогодні одне, а завтра інше.

Записав Я. ПУРА.

ПОКЛОНИ БИЛА

— Що це у вас з головою? — запитав лікар хвору. Вчора приходили до мене з обвареною рукою, а тепер і голова, бачу, перев'язана. Що сталося?
— Та це я в церкві поклони богові била, щоб рука швидше загоїлась.

Повідомив О. В. ПІХОЦЬКИЙ
з м. Донецька.

ВЖИВ ЗАХОДІВ

Якось перукар зауважив своєму клієнтові:
— Дуже рано лисієте. Чи робите ви що-небудь, щоб запобігти випаданню волосся?
— Так. Оце недавно подав до суду заяву про розлучення.

ЗАПАМ'ЯТАВ

— Пригадуєш, торік ми складали зимові екзамени, і морози були такі, як і зараз, — каже студент до свого приятеля.
— О, я добре пам'ятаю ті дні. Як згадаю, то ще й тепер мене морозить.

Повідомив Г. І. КЛЕПКА
з м. Києва.

ПОЗАЗДРИВ

На комсомольському весіллі правління колгоспу подарувало молодим телевізор. Подивився на те один колгоспник та й каже:
— Ну, й везе ж людям: вперше одружуються і телевізор їм подарували. Я вже тричі женився і хоч би хто дулю підніс.

Записав Д. П. БРОВАР
з с. Решетилівки, Полтавської області.

НАПІВМАЙСТЕР

Один чоловік прийшов до радіомайстерні, щоб влаштуватися на роботу.
— А можете ви ремонтувати радіоприймачі? — запитав його завідуючий майстернею.
— Можу, тільки наполовину: розібрати приймача зумію, а збирати ще не навчився.

Повідомив М. А. ІВАНОВ
з м. Луганська.

МІЖ ПАРУБКАМИ

— Іване, ти маєш задовгі вуха.
— То правда, Максиме, мої вуха краще б пасували до твоєї голови.

ПОПРОЩАЛАСЯ!

Тітка виїжджає і прощається з малою Оленкою.
Мати: — Ну, Оленко, попрощайся з тіткою. Що треба говорити, як тітка від'їжджає?
Оленка: — Нарешті!

ПОЯСНИВ

Жінка купує у якогось дяді м'ясо і питає його: — І ви мали совість вбити таке худе теля?
— Я його не вбив. Воно само здохло.

Надіслав І. НАРОЛЬСЬКИЙ
з м. Львова.

РЕПЛІКА

Пробачте, товаришу Маховський...

У № 5 «Перця» за цей рік було надруковано листа т. Ткаченка з м. Миколаєва.

Йшлося в ньому про те, що баня на 9-ій Слобідській вулиці, № 40 по неділях — вихідна. А це для трудового люду (за винятком, звичайно, самих працівників бані) аж геть-таки незручно.

Згадувався в листі і начальник ЖКВ заводу ім. Носенка т. Маховський, під керівною рукою якого та баня знаходиться.

Після виступу «Перця» з Миколаєва надійшла авторитетна «бомага» — протокол загальних зборів квартального комітету будинкоуправління, очолюваного т. Маховським ЖКВ.

Виявляється, що рішення замикати баню в неділю — всебічно обгрунтоване, бо (цитуємо за оригіналом):

«Квартальный комитет учел обстоятельство бани в том, что если по Воскресениям баня будет работать то будет большой перерасход лимитов, так как нужно оплатить кочегару, электрику и слесарю а также сжечь две тоны угля... По Воскресениям все жители города идут и едут купатца на речку как на Ингул так и Буг, а по этому квартальный комитет, постановил. Производить выходные дни по Воскресениям...»

Далі — підписи: голови квартального комітету т. Тюпаєва, секретаря Скворцова і ще чиясь закарлючка.

Прочитали ми ту «сурйозну бомагу» і побачили, що треба падати на коліна та слізно благати: «Товаришу Маховський і всі вищепоіменовані товариші! Пробачте! — Помилилися ми. Вас не критикувати, а славити за світлий і винахідливий розум треба!»

Але перед тим, як просити пробачення, хотілося б уточнити:

Чому це з усіх миколаївських закладів побутового обслуговування населення тільки у вас єдиних склалося таке «обстоятельство бани», що хоч плач, а в неділю баня працювати не може?

Чи в Миколаєві тиждень складається тільки з двох днів — неділі та вівторка, — і тому нема можливості зробити вихідним хоча б, скажімо, середу?

А поки цього не уточнимо, то, пробачте, т. Маховський і всі вищепоіменовані, пробачатися перед вами не можемо. Так що звиняйте.

КУРКА-НЕСУЧКА І ГОНОР

Колись якийсь там філософ заявив, що все почалося з яйця.

Не хочемо підкопуватися під його авторитет, але все-таки скажемо, що в даному разі усе почалося з курки-несучки. Вірніше, з двохсот тисяч курей-несучок, бо саме стільки їх є під Києвом на Семиполківській птахофабриці.

Оскільки так уже повелося, що для того, щоб зробити із курки куряче м'ясо, її треба не тільки зарізати, а й обпатрати, то задумали на Семиполківській птахофабриці придбати для цієї процедури спеціальну машину. Отож оформили потрібний у таких випадках грошовий документ та послали на Полтавський машинобудівний завод м'ясного устаткування.

Була на цьому документі печатка і підписи директора та головбуха фабрики. А печатки та підпису з «вищестоящої» організації не було. А без них, згідно відповідної постанови, отой грошовий документ вважається зовсім уже не документом.

З Полтави, зрозуміло, цей папірець назад у Семиполки відіслали і пояснили, що до чого. А керівники птахофабрики назад його у Полтаву повернули і теж пояснили, що до чого.

Отак пояснили:

«Семиполковская птицефабрика возвращает Вашу переписку без исполнения. В силу Вашего бюрократизма от наряда отказываемся. Одновременно ставим Вас в известность, что руководству фабрики доверено хозяйство в таких объемах:

Общая земельная площадь	6800 га
Крупного скота	2500 голов
Кур несушек	200 тыс. штук.
Вырастить молодняка	1 миллион голов.
Сдать продуктов сельхозпроизводства	2,6 мил. руб.

Ваша машина стоит всего 200 руб. и нам просто нет время заниматься мелочами, требуемые Вами.
Директор Семиполковской пт-фки И. ГОРЮК
Главный бухгалтер Ф. МЕЛЮШКЕВИЧ».

Полтавці здивувалися і попросили Перця пояснити, в чому тут річ.

А все ж ясно, дорогі товариші.

«Руководству фабрики доверено» аж он, дивіться, які тисячі та мільйони, аж он скільки крупного скота і курей-несучок, а ви «не довіряєте» його підписам.

А те, що на птахофабриці, крім крупного скота і курей-несучок, є ще й люди — робітники, і що машина полегшила б їхню працю та підвищила б її продуктивність, — то, звичайно, пусте, коли йдеться про власну амбіцію керівництва фабрики.

Не ясно тільки одне: чи то керівництво фабрики забуло, чи, може, й досі не знало, що надмірний гонор ніколи ще не впливав позитивно ані на курей-несучок, ані на виконання плану, ані навіть на авторитет керівника, якому доручено відповідальну справу.

Тому, на всяк випадок, ми й нагадуємо про це.

Д. МИТЮК.

ЧИ ВИ, ЛЮДИ, ПРАЦЮЄТЕ, ЧИ ВИ ПУСТУЄТЕ?

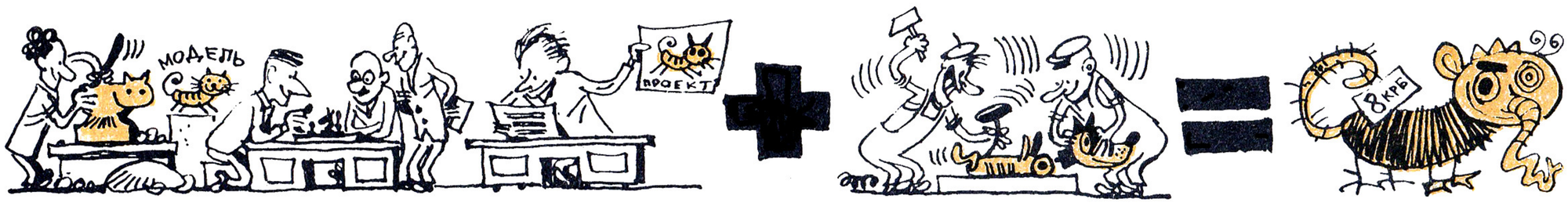

Коли художники-сатирики малюють неоковирні дитячі іграшки, їм не доводиться особливо напружувати свою творчу фантазію. Зайдіть у перші-ліпші «Культтовари» або іграшковий магазин, і ви переконаєтесь, що художники-сатирики малюють в основному з натури.

Ви можете переконатися, що іграшки погані, вибір їх не великий і вони (що найсумніше) намагаються вкусити покупця за кишеню.

Якось воно так виходить, що часто червоніти доводиться саме тому, хто найменше винен. Словом, червоніють продавці. А вони, як відомо, остання інстанція.

Нас зацікавило, чи збираються червоніти інстанції перші. З цією метою ми й нанесли візит працівникам Чорноморського раднаргоспу...

Відразу ж роблю застереження, що з однаковісінькими результатами можна було б відвідати перший-ліпший раднаргосп в республіці.

Чорноморський раднаргосп має Управління виробництва культпобуттоварів, а управління має ЦКБ, тобто Центральне конструкторське бюро. ЦКБ має начальника в особі Симона Григоровича Таубмана і 12 відділів. Солідна установа, коли нагадати, що в цих відділах сидить (годилось би сказати «працює», але язик не повертається) 145 (годилося б сказати «спеціалістів», але язик не повертається) штатних одиниць.

А тепер гляньмо, що ж оті 145 штатних одиниць висиділи за останні півтора року.

Висиділи вони аж 42 види різних моделей іграшок та сувенірів. Навіть, коли б кожна модель тутаки пішла у виробництво, перетворюючись на вал та асортимент, то й тоді можна сказати, що в ЦКБ не дуже впрівали на роботі.

Але доведеться поговорити про те, що цифра 42 дуже далека від реальності. Далі підуть самі лише факти-ілюстрації.

Сконструювали у ЦКБ вертоліт. Фабрика «Чорноморська іграшка» почала слізно прохати, щоб його не запускати у виробництво, бо оснастка коштуватиме дуже дорого, а вертоліт не полетить. Вертоліт полетів... Вірніше, полетіла його техдокументація. У кошик... А обійшлася вона в 2489 карб.

Сконструювали у ЦКБ «Катер з підвісним мотором»... Катер поплив туди, куди полетів вертоліт. Техдокументація коштувала 2343 карбованці.

Сконструювали у ЦКБ «Катер на підводних крилах»... Другий катер пішов доганяти першого. Техдокументація коштувала 2830 карбованців.

А далі як пішло, як пішло, та все валом та валом!

Космічна карусель — оснастку замовили, а іграшка не виготовляється, іграшковий автомобіль у план виробництва не включили, «стилізованих тварин» відмовилися брати торговельні організації, сувенір «Лев і левиця» у план не ввійшли, сувенір «Одеський вокзал» не затверджений художньою радою Укрраднаргоспу і т. д...

Зубожіли в Одесі до того, що навіть значок-сувенір «Одеса», випущений до Дня перемоги, виготовлявся не на берегах Чорного, а на берегах Балтійського моря — у місті Талліні.

Але поряд з окремими недоліками, як люблять казати доповідачі, мусять бути значні досягнення. На жаль, це не той варіант. Тут поряд із значними недоліками мають місце окремі досягнення, якщо можна назвати досягненнями випуск перекидних календарів, попільничок та сонцезахисних окулярів.

Ті ж таки доповідачі люблять ставити риторичне запитання: «У чому секрет успіху?» і самі нього відповідають.

Спробуємо й ми відповісти, у чому «секрет таких значних неуспіхів». Звідки ж, люди добрі, тим успіхам взятися, коли ЦКБ фактично не має художників. Художників по штату мусить бути 6, а є їх лише 4 та й то тільки один з них має щось спільне з теперішньою своєю професією, бо закінчив Львівський поліграфічний інститут. На посаду скульптора-художника тут призначено т. Котлярову, яка взагалі не має ніякої освіти, старшим художником-модельєром вважається столяр 5-го розряду Кушнір і т. д. Тільки у відділі нормування сировини і матеріалів кількість інженерно-технічних кадрів, які працюють не за спеціальністю, становить 50%.

Є у ЦКБ технологи-мукомоли, є спеціалісти по консервуванню овочів, є інженери тютюнового виробництва, є викладачі біології, ботаніки, хімії, є спеціалісти зв'язківці, залізничники, є спеціалісти морського транспорту, є метеорологи, є «спеціалісти», яким однаковісінько, чи горшки ліпити, чи у бубон бити, бо вони не мають ніякого фаху.

Отож не будемо дивуватися, чому на прилавках наших магазинів вкриваються пилюкою іграшки, яких найневибагливіша дитина не хоче брати в руки.

Підемо далі. Поцікавимось, чому іграшки такі відворотні з боку ціни. Тут доведеться побалакати про виробничу базу Управління культпобуттоварів Чорноморського раднаргоспу. Колишня місцева промисловість мала свою базу. У неї було три заводи, які виготовляли оснастку, штампи тощо. Зараз важко назвати базою один-однісінький інструментальний завод, який мусить забезпечити штампами підприємства 4-х областей. Цей завод спроможний випустити на рік не більше 1200—1300 найменувань одиниць оснастки, тоді як одна Одеська фабрика «Чорноморська іграшка» на рік повинна мати 1500 одиниць.

Хочуть на фабриці освоїти випуск нової іграшки і крутяться, як мухи в окропі, і росте собівартість продукції. Собівартість окремих іграшок досягає 6—8 карбованців, якою ж мусить бути їхня роздрібна ціна? Тут уже й торговельні діячі починають носом крутити. І правильно крутять. У них, зрештою, торгівля, а не постійно діюча виставка дорогого брухту.

Дехто вважає, що виробництво красивої, дешевої і разом з тим прибуткової іграшки справа не серйозна, щось на зразок дитячих пустощів. От і виходить, що іграшки робляться, наче пустуючи. І нікому подумати, скільки ж оті пустощі мусять коштувати.

Чи думали над цим в Укрраднаргоспі? А як думали, то що придумали?

Воно знову ж таки, може, це тільки такі пустощі з іграшками у Чорноморському раднаргоспі робляться?.. А що, коли не тільки у Чорноморському?

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

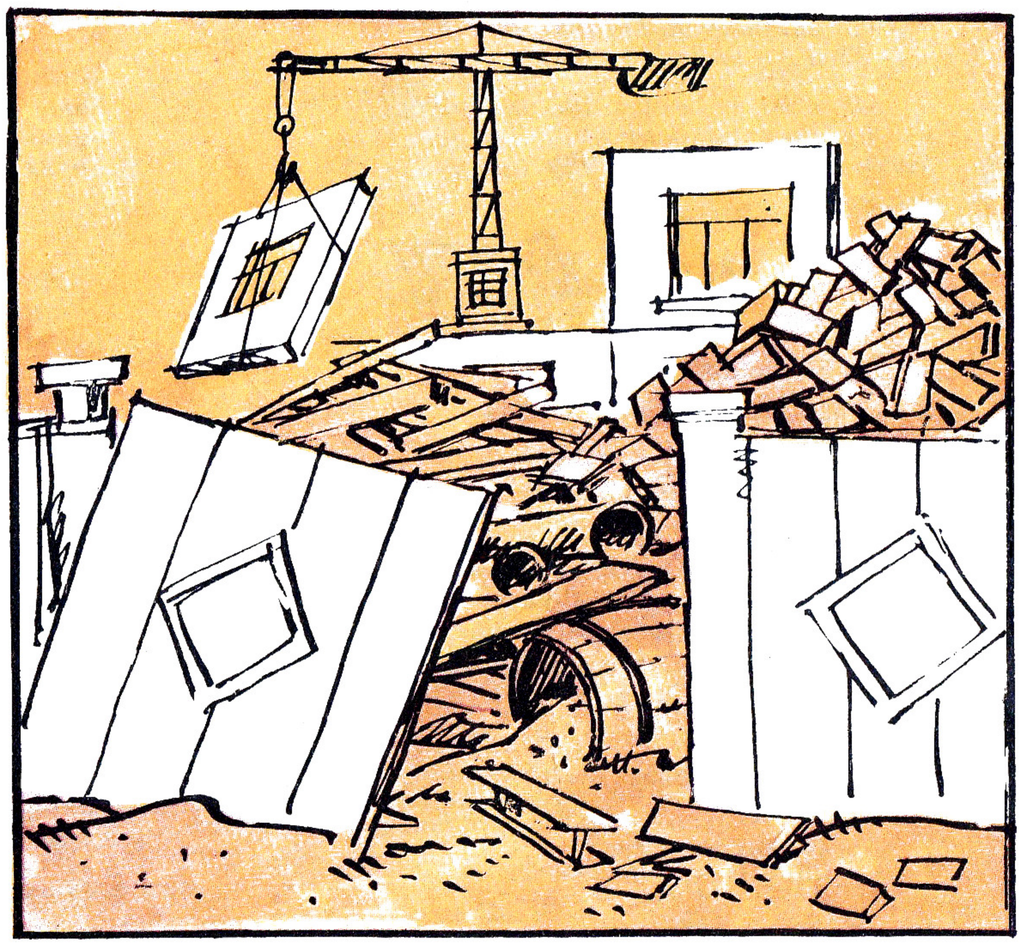

На будівництві було багато втрат...

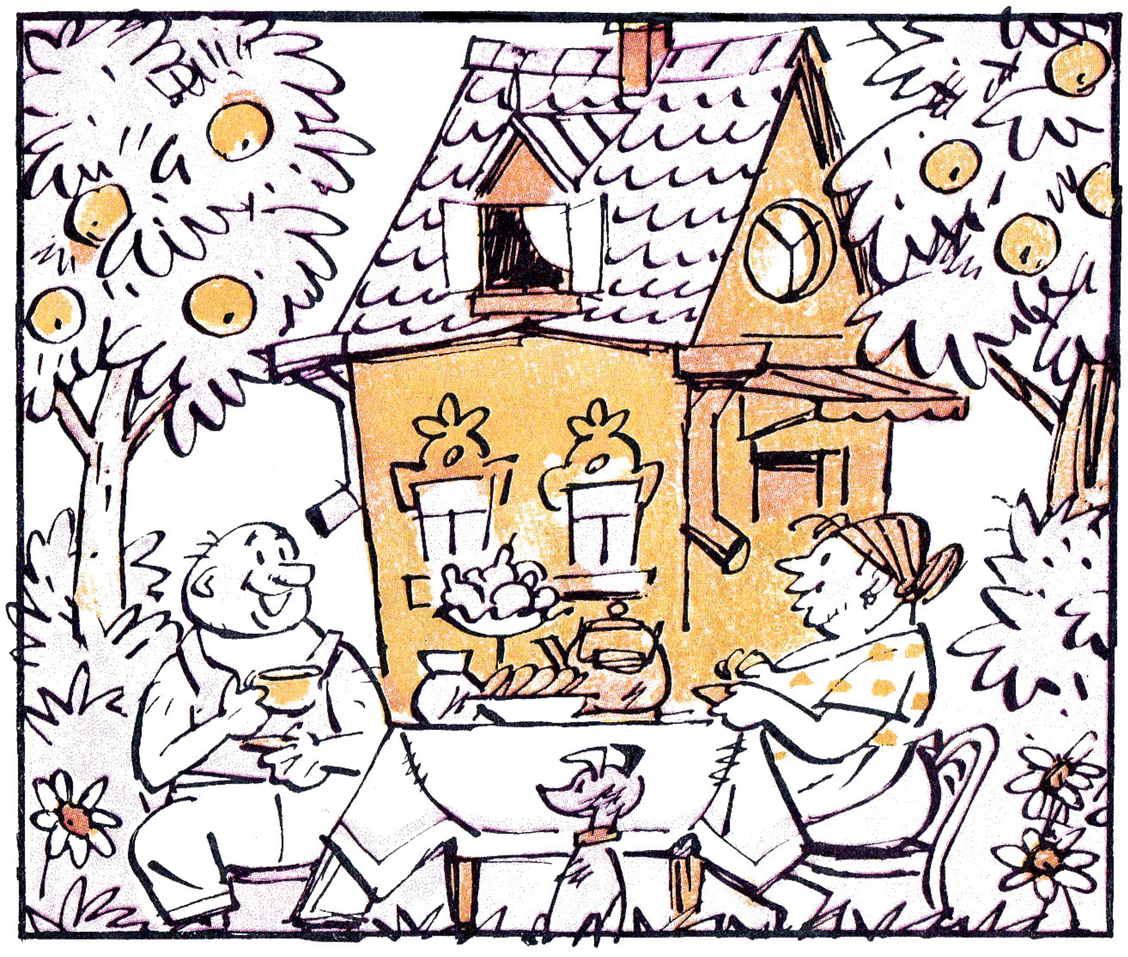

... Але були і знахідки.

ТІСНА ПІСНЯ

Я ніколи не думав, що тато звертає увагу на мій спів. Якось я розучував пісню, бо наш п'ятий «б» виступатиме з концертом перед жовтенятами, а я — соліст.

Так-от, розучував я собі «Хай завжди буде сонце», а тато й каже:

— Ти, Петрику, чого це тільки про маму співаєш?

І таким ображеним голосом сказав, що я тут же вставив у приспів ще один рядок: «Хай завжди буде тато».

Все було б гаразд, якби не бабуся. Вона дуже любить мене і мій голос.

— Коли ти вже підправив пісню, — погладила бабуся мене по голові, — то згадай, хто тобі купує цукерки, хто тобі дає на кіно?

Я зітхнув і заспівав: «Хай завжди буде баба!»

Бабуся посміхнулась лагідно і дала мені коржика.

Другого дня мене штурмом узяв дідусь.

— Ти мені ці штучки облиш, — гримав він на мене. — Баба, значить, хай буде, а я, значить, хай не буду? Хто штурмував Перекоп, знаєш?

То хіба я перед ним встою... І приспів став довшим ще на один рядок. Його можна співати окремо, без інших куплетів, бо довго слухати.

На концерті я не виступав. Зате дома мене примушують співати, як тільки приходять гості. І всі родичі просять, щоб я і про них щось придумав. А скоро до нас приїдуть мамин дядько, татова племінниця, дідусів брат і бабина кума. Квартира у нас велика — всі розмістяться. А як вони влізуть у пісню?

Тепер я щодня їм по три порції морозива, щоб захрипнути і втратити голос.

Григорій УСАЧ.

Мал. К. ЗАРУБИ

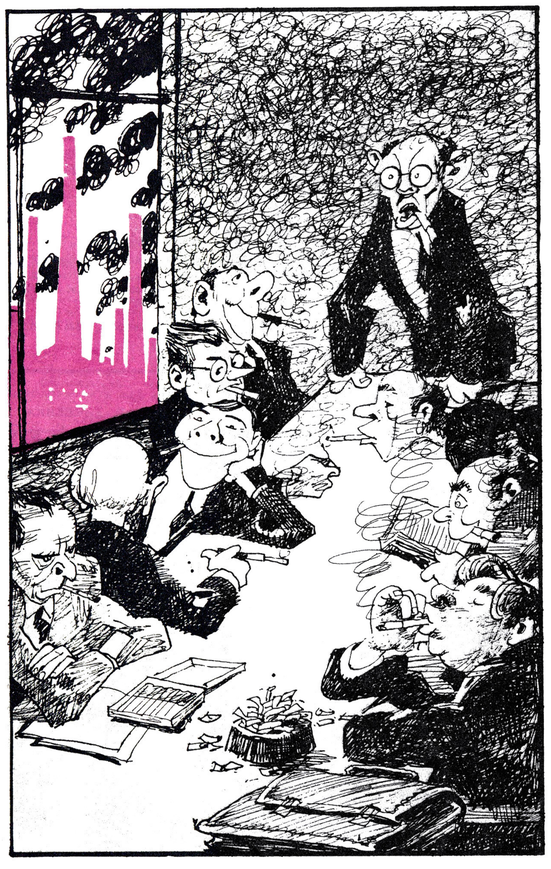

— Боротьба із задимленістю повітря — наше першочергове завдання, товариші!

Сатиричні мініатюри

ПИХАТІСТЬ І ЯКІСТЬ

Корова на Козу дивилась звисока.
Хоч менше ніж Коза давала молока!

МОДНА ХВОРОБА

Шепніть їй тільки, що це — модно!..
Вона надіне що завгодно...

В ЧОМУ Ж СІЛЬ!

Він вірші все писав про море
Нещасним читачам на горе.
В листах питають звідусіль:
— Вода-то є... Де ж ділась сіль?

М. СЕРГЄЄВ.

м. Дніпропетровськ.

ТРУТНЕВЕ ГОРІННЯ

В сусідній вулик Трутень переліз
І бджіл розчулив там до сліз:
— В старому вулику у праці я горів,
За рік у мене — триста трутоднів.

ХРОБАК-ХВАЛЬКО

Хробак хвалився перед хробаками:
— Не хвастаю я, братці, перед вами,
Та всяк підтвердить, що на мене
Рибина може клюнуть о-о-отакенна!

ДО ДУШІ

Стрів Заєць Черепаху край села,
Яка повзла неквапно по дорозі.
— Ну що, роботу до душі знайшла?
— Еге — в швидкій працюю допомозі.

А. ГАРМАТЮК.

м. Донецьк.

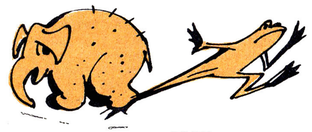

ВВІЧЛИВИЙ СЛОН

На Жабу Слон ногою став.
— Прошу пробачення! — сказав.

ОСЕЛ І ОРЕЛ

Осел Орла на телевищі вздрів.
— Ну як ти аж туди забрався?! — заревів.

ПІВНЯЧИЙ СВІТОГЛЯД

Хвалився Півень, скочивши на пліт:
— Ого, та звідси видно цілий світ!

В. НІКОЛЕНКО.

Полтавська область,
с. Кустолово-Суходілка.

Голові ревізійної комісії колгоспу

ЗАЯВА

Можливо б хтось до цього й звик,
А я сиджу в норі і плачу —
Списав учора комірник
На мене всю свою нестачу:
Три бочки меду, м'ясо, дерть...
Як жити так, то краще — смерть!

М И Ш А.

Заяву Миші переписав
Петро ЛЮТИЙ.

с. Пришивальня,
Васильківського району,
Київської області.

МЕХАНІЗОВАНА СОРОКА

Сорока похвалялася Сороці:
— О, техніка у нас на кожнім кроці,
Ти тільки глянь, як я гніздечко мило
Не де-небудь — в комбайні помостила.

БАТІГ

Батіг любив загострювать питання
Про те, як він поставив виховання.

КОТЯЧА КЛЯТВА

Кіт ковбасу поїв. Тягти Кота до суду.
Кіт в сльози:
— Відпустіть, їй-богу, більш не буду
В той бік, де ковбаса, клянуся, і не гляну,
На молоці співатиму сметану.

НЕ ПОМІТИВ

Автоінспектор зупинив Хому,
Пита: — Порушив правила чому,
Не бачиш знак?
Тут далі рух закрито!
— Та знак я бачив — вас-от не помітив.

В НАУКУ

До Співака відомого в науку
Один татусь привів синка за руку.
Прослухав того хлопчика Співак
І відповів він татусеві так:
— Пуста затія вчить хлоп'я, їй-богу,
Немає слуху ані трохи в нього.
— Ну й що,— татусь не захотів здаватись,—
Ви слухати й не вчіть,
Учіть його співати.

Кость ОВЕРЧЕНКО.

м. Єлгава,
Латвійської РСР.

ТОВКАЧ—ФІЛОСОФ

— Будеш бити — утечу! —
Каже Ступка Товкачу.
А Товкач своє товче:
— Якщо любить — не втече!..

ГАЛЬМО

— Вперед! Натискуй на педалі!..
Ми завоюєм всі медалі!
Ми всі рекорди поб'ємо!.. —
Вищить в захопленні Гальмо.

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

СЛУШНЕ ЗАУВАЖЕННЯ

Впрягли у віз Коня й Кобилу.
Кінь каже: — Я тягну, бо маю кінську силу.
— Хоч я не кінь, — відповіла Кобила,—
Але ж, пробач, теж — Кінська сила.

А. СИНЯВСЬКИЙ.

м. Житомир.

perec-ua.
perec-ua.

ВЕДМЕЖА ПРОПОЗИЦІЯ

Учені час в нас гають на дурницю —
Ячмінь безостий вивели й пшеницю,
А чи не більша користь би була,
Якби-то бджіл виводить без жала?..

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби
на Волині.

ПИТАННЯ ПО СУТІ

Чита Гаврило лекцію у клубі
Про дружбу, про любов,
про шлюби,
Як зберегти на все життя
До друга ніжні почуття...
Аж раптом хтось:— А в чім
причина,
Що п'ята вже у вас дружина?

Григорій ДМИТРЕНКО.

с. Демидів,
Київської області.

ЗВИЧКА

Кумі жалілася кума:
Я все роблю, голубонько, сама.
Від чоловіка помочі нема.
Обід готую, подаю на стіл,
Тягаю кошики з базару, наче віл.
— А чоловік? — кума спитала.
— Йому до цього діла мало...
Він знає лиш білизну прати
Та в хаті прибирати.

В. КОРЖ.

м. Дніпропетровськ.

БАТЬКО І СИНОК

Перевертаючись на другий бік,
З-під ковдри Гнат синка словами пік:
— І досі спиш? Ледача ти дитина!
Глянь: сонце де! Дванадцята ж година!

Денис РУДЕНКО.

с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

СВИНЯ

Басейн вдалось побачити свині:
— Да-а, отаке корито по мені!

ЧЕРВ'ЯК

— Працюємо! — сказав черв'як,
І став підточувать буряк.

І. ГЕЙСІС.

м. Кривий Ріг.

ВЧИТЬ...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Яка ти, мамо, відстала. Пір'я носити вже не модно...

ПЕРЕСІЧНА ВОДА

Буває, значить, так. Два приятелі взяли на обід півкілограма ковбаси, стільки ж кислої капусти і буханку хліба. Якщо підрахувати, скільки чого припадає пересічно на одного приятеля, то дістанемо непоганий результат. На брата припало по 250 грамів ковбаси, по 250 грамів капусти та по півхлібини.

Але це, так би мовити, теоретично. А практично — один приятель ум'яв ковбасу, а другому дісталася пісна капуста.

Чи справедливо було б платити гроші за обід порівну?

Ясна річ, що ні.

А ось будинкоуправління № 504, Залізничного району м. Києва, суворо дотримується теоретичного боку цієї задачі. Скажімо, в будинках № 74 та № 76 по Повітрофлотському проспекту на 4—5 поверхах води майже ніколи не буває. Тобто вона буває, якщо мешканці наносять її підручними засобами: відрами, банками тощо. Плату ж за воду беруть з усіх мешканців однаково. Пересічно на кожну душу.

Ну, за холодну воду, то ще сяктак. Хоч її люди й самі собі наносять, але ж п'ють, умиваються. А звідки ж ти наносиш гарячої води? Теоретично вона має бути на всіх поверхах. Практично ж її на горішніх поверхах ніхто не бачить. Хіба що в авізовках. О, в цьому документі сума за гарячу воду завжди справна.

Коли ми розповіли притчу про двох приятелів кербудові т. Васильченкові М. І., він категорично заперечив:

— Це зовсім не те! Приятелі — особи приватні, а мешканці будинків гроші вносять у міський бюджет. Тут, брат, користувався чи не користувався, а плати! У нас нарахування на живу душу.

Правда, Микола Іванович поспівчував мешканцям 4—5 поверхів, визнав, що носити воду відрами не так-то й зручно. Але, мовляв нічого не попишеш, — будинкоуправління тільки плату збирає, а воду постачає міське управління водоканалізації під керівництвом т. Шрейбера. Головний винуватець він та ще керівники ТЕЦ-3, яка дає гарячу воду.

Цією аргументацією т. Васильченко довів, що він зовсім нехильний ділити вину порівну на всіх трьох. Пересічно на відповідальну душу. За все в нього чомусь відповідають (своїми гріхами!) мешканці обох будинків.

І. ЙОСИПЕНКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

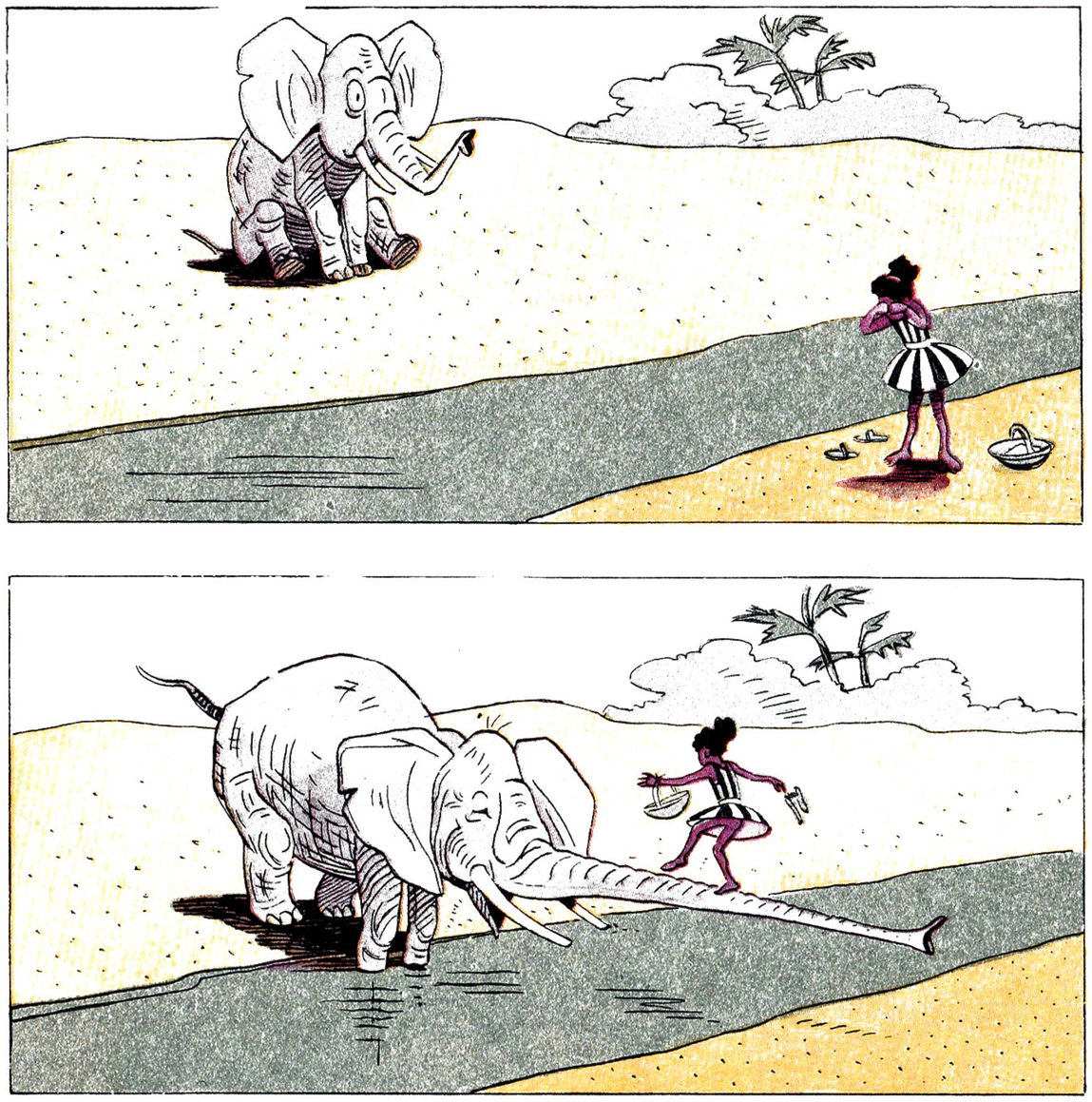

Догадливий слон.

ВИКРУТИВСЯ

Одного разу докоряти
Юркові мати почала:
— Знов на штанцях твоїх смола! —
Юрко викручуватись тут:
— Та ні, матусю, це мазут!

МАРУСИН РОЗРАХУНОК

Запитують раз у малої Марусі:
— Чому так повільно ти пишеш листа?
— Тому, що пишу його нашій бабусі,
А листи вона дуже повільно чита.

Борис МИРОНЕНКО.

м. Таганрог,
Ростовської області.

ХТО РОЗУМНІШИЙ

Сперечались Коля й Петя,
Всівшись коло хати,
Кого можна із їх братів
Розумнішим звати.

— Ясно, мого брата Борю, —
Запевняє Вася. —
В цьому році він вже вчиться
У третьому класі.

— Подумаєш, — каже Петя,
Взявшися у боки, —
Мій брат Коля — у третьому
Вчиться вже три роки!

М. КОСТІВ.

м. Львів.

Довгий сніданок

Перед тим, як піти на роботу, мама сказала Петрусеві:

— Снідать будеш без мене, бо мені вже ніколи. Каша на кухні в духовці, хліб на поличці в коридорі, молоко в коморі. — Сказала та й пішла на роботу.

Взяв Петрусь ложку, пішов на кухню кашу їсти. Ложку каші з'їв — пішов у коридор за хлібом. Шматок хліба відкусив, — побіг до комори за молоком. Ковток молока випив — знову на кухню за кашею помчав... Ложку каші з'їв, за хлібом пішов... Потім за молоком... Потім за кашею... Цілу годину бігав.

Прийшла мама з роботи та питає:

— Ну, як, синку, поїв?

— Поїв!

— Багато поїв?

— Багато! Мабуть, кілометрів десять!

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

м. Дніпропетровськ.

Мал. БЕ-ША

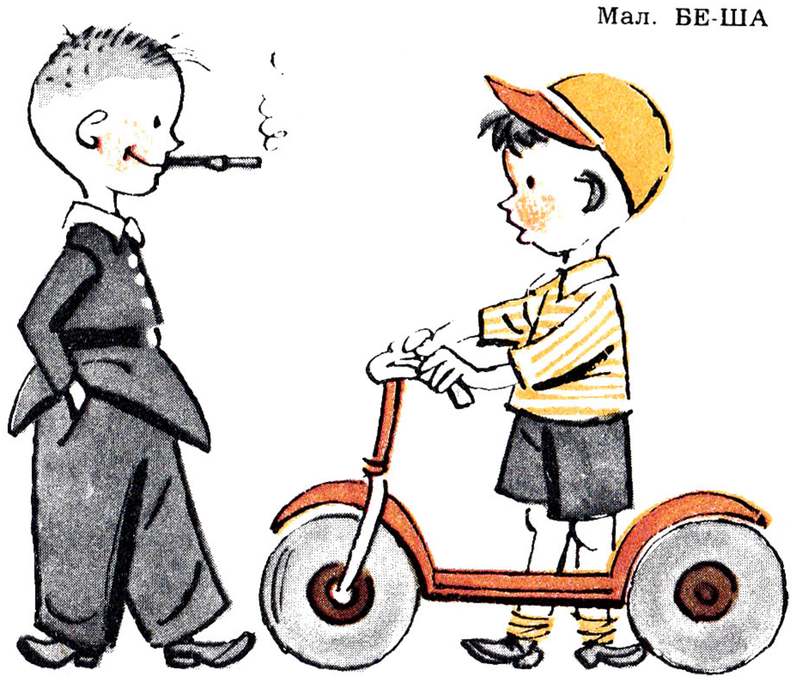

— Чого ти курити почав?
— З горя. На другий рік залишили!

А я буду не така...

Байдикує Тома вдома.
А чому?
Бо несвідома.
В пустощах та у гульні
Дівчина марнує дні.
Перед люстром чепуриться,
Все начоси напуска,
То, як дзига, завертиться,
То покаже язика.
Попоїсть, і знову спати...
А могла б же,
Як усі, —
Десь у швальні кравцювати,
Працювати на таксі.
Бо дорослим не годиться
В дні робочі байди бить.

Всі повинні ми трудиться,
Всі ми маєм щось робить.
...Буду я й начоси мати,
Виросту — сама зроблю!
Тільки ж буду й працювати,
Бо роботу я люблю.
Я не так,
Як наша Тома,
Бо, по-перше, я свідома,
А по-друге, не така.
Я ні в школі,
Ані вдома
Не показую нікому
У люстерко язика.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

КИСЛІ ЯБЛУКА...

Кожен автор мого покоління повинен нащадкам розповісти: як його пропихали й утягували в царство небесне.

Мене, признаюся, утягували за вуха.

Наставник духовний наставно хапав мене за вухо, піднімав вище до стелі й словами:

— Хіба першу людину в клуні сотворили? Речи, йолопе, ветхозаветну істину — сотворили в раю!

Я на всю школу глаголив істину:

— Отче! Ви ж мені вухо відірвете. Мене ж,— плачу,— без лівого вуха не пропустять у царство небесне!

Законовчитель кидав мене на підлогу й бадьоро гукав:

— Тебе, дуралея, і безвухого в рай пропустять!..

Удома я розповів, як нам, учням, тяжко пізнати сотворіння світу, а мій любий, ласкавий дідусь Спиридон тепло радив:

— Говори те, що в біблії написано. Написано, з глини ліпили... Так і говори. А перевернуть на вівсюг, говори: з вівсюга люди появилися.

Наступного дня я, згідно біблейського трактату, почав на уроці передавати історію богословського сотворіння світу.

Узяв, кажу, господь-бог кусок глини, пом'яв, послинив й зліпив ноги.

Отець духовний погладив мене по голові:

— Так, так... Тоді?

— Тоді, кажу, всевишній нагнувся, помацав, чи добре коліна виліпив, і взяв іще один кавалок глини й приробив чоловіку руки...

— Так, так... Не затягуй. Далі!

— Далі, кажу, пішло діло веселіше. Господь-бог подивився на всі боки і подумав: чого ж іще чоловікові не вистача? Що ж іще, думає, людині притулити? Чи, може, десь іще щось і просвердлити?

— Так, так... Правильно. Продовжуй.

Підбадьорений, я продовжив:

— Глянув, кажу, небесний мудрець, добренько роздивився і гукнув: «Ох! Іззаду несполна натулив. Ось оце забув!»

У доказ словесно сказаному я практично похлопав себе по половинках:

— Ось оце, сказав, бог забув притулити.

— Не тягни, не тягни! — загримів пастир духовний.— Швидше про діла небесні говори!

— Притуливши, кажу, половинки, господь-бог причепив ще й пупа.

— Еге ж, еге ж... А потім?

— А потім, кажу, уставив голову.

— Вірно, вірно...

— Після голови, вдмухнув душу і нарік — ти Адам! Значить, бог як дмухоне, Адам як плигоне та як гукне: «Здрастуйте, дядьку Юхиме!»

— Сіє речеш богохульне. Небесний творець іменується не дядько Юхим, а його високопреподобіє. По-друге, Адам сотворителя — святий боже, святий кріпкий — привітав. Тепер глаголь — з якої породи всемогутній діву Єву стулив?

Кажу,— моя тітка казала, що діву Єву архангел Гаврило десь під вербою найшов.

— Бреше твоя тітка. Щоб ви всі знали. Єву господь Саваоф вистругав із Адамового ребра. Питаю — що ж далі було?

Я сміливенько відповідав:

— Покликав господь-бог Адама і Єву, поставив їх поруч і наказав: «Ще, каже, в рай не привезли ні ситцю, ні бумазеї. Дак ходіть голенькими. Ходіть, та не согрішіть».

— Ну й що?

— Согрішили. Сатана кислим яблуком спокусив. Зліз на дерево, дав Єві кисле яблучко і порадив: «Люба, хороша! Ти тільки попробуй. А тоді тебе буде увесь час на кислі яблука тягти».

За вдало скомпонований урок законовчитель поставив мені найвищу оцінку і, одмітивши, запитав:

— А тепер усім класом відповідайте — чим диявол спокусив Адама і Єву?

Ми хором кричали:

— Кислим яблуком!..

— Вірно. Правдиво! Що ж після того сталося? Хто народився?

— Каїн і Авель! — гукали.

— Питаю — відповідайте: од якої фрукти народилися перші люди?

— Од кислих яблук! — усім класом кричали.

. . . . . .

Давненько оцю химеру людям упихали. Але ще й тепер деякі пробують оцю дурманюку пропихати...

Та, вроді, кажуть, уже оця богословська вовна не лізе в голову.

Ол. КОВІНЬКА.

Пурпурові серця

Перед суддею стояло двоє спійманих на гарячому злочинців — Деві Райт з конспіративною кличкою «Пурпурове серце» і Дік Сміт з кличкою «Дракуля». Обом злочинцям по одинадцять з гаком років.

— Розкажіть, як це було, — сказав суддя.

— Дуже просто, — почав Дракуля. — Напхали ми в той день у свої ранці і пива, і віскі, і таблетки мар'юни (наркотика) і пішли не в школу, а до залізниці. Там випили, мар'юною закусили, трохи відпочили, а потім поклали на рейки дві шпали, сіли під насипом і стали чекати. За кілька хвилин поїзд Глазго—Едінбург наскочив на шпали і електровоз як перекинеться, та з насипу — вниз! Ото сміху було! Кинулись ми до вагонів, щоб почистити їх, а тут нас боббі схопили, сто чортів їм у самісіньку печінку!.. Не пощастило нам!

Обидва підсудні важко зітхнули, підкреслюючи цим всю несправедливість долі...

Така сцена відбулася у лондонському суді.

Більш того: залізничні катастрофи, організовані дітьми 10—13 років, стали в Англії побутовим явищем. Тільки у квітні цього року їх було понад 80. Були й людські жертви. Залізничну лінію Глазго—Едінбург через рекордну кількість таких катастроф газети назвали «магістраллю вандалів». Довелося запровадити спеціальну охорону залізничних ліній моторизованими загонами поліції.

Англійська преса називає цей вибух дитячого вандалізму «епідемією». Збудників цієї епідемії вона наводить чимало: тут і приклад юнацьких банд «Мод» і «Рок», які влаштовують регулярні побоїща між собою, а спільними силами — погроми на морських курортах, тут і вживання наркотиків юнаками і навіть дітьми (до речі, недавно врізав дуба небіж екс-прем'єра Гарольда Макміллана, — 19-річний оксфордський студент Джошуа Макміллан, який об'ївся мар'юною); тут і вплив «коміксів», кінопаскудства і т. д.

Отже, діагноз епідемічної хвороби серед англійських дітей не викликає сумніву — це наслідок отруйних випарів капіталістичного способу життя.

ЗАХІДНА ШКОЛА...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Після закінчення художньої школи це моє перше полотно.

У розпалі літа робота в клубах трохи затухає. Влітку під дахом не всидиш. Влітку тягне на лоно природи. А на лоні природи і тут і там видно діяльність членів іншого клубу. Клубу губителів природи. На жаль, діяльність цього клубу не затухає ні влітку, ні взимку.

* * *

Киянин Острищенко М. Ф. прорубав собі дорогу до членства у Клубі губителів природи в буквальному розумінні цього слова.

Секція недругів зеленого друга нещодавно вшановувала М. Ф. Острищенка після того, як він зрубав 8 плодових дерев у «Саду-будівнику» Товариства садоводів-любителів на Русанівському масиві м. Києва. Зрубав і викорчував, щоб самому там пустити коріння, збудувавши дачу. Є побоювання, що Острищенко будує свою «цвітущую жизнь» на дуже непевному грунті.

* * *

Дирекція Бишівського (Фастівський район, Київської області) маслозаводу звернулася до Клубу губителів природи з проханням надати їй новий об'єкт, бо рибу і все живе у річці Лупі, на березі якої стоїть завод, вже винищено до цурки.

СИМПТОМИ СЛІПОТИ

У с. Шевченковому, Червоноармійського району, Запорізької області, довгий час не працює медпункт. Головний лікар району т. Швед на численні скарги колгоспників уваги не звертає.

Цілий рік ходили люди на горбочок,
Прикладали руку до свого чола,
Ждали-виглядали — вигляділи очі,
Та не їде лікар
до села.
Ой, не мчить машина і не їдуть коні,
І ніхто не бачить в пункті пустоти...
В головного лікаря, що у тім районі,
Також є симптоми
сліпоти.

К. ЮР.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не повезло — свою книжку виграв.

БІГ НА МІСЦІ

Ух, як швидко біжить час! Особливо — коли не звертаєш уваги на його біг...

Ще ж, здається, недавно це було. Ще з пам'яті не стерлася згадка про бадьорий настрій, з яким трест «Білоцерківпромжитлобуд» почав споруджувати на ст. Фастів, Південно - Західної залізниці, трансформаторну підстанцію.

Наче вчора все було.

А, виявляється, з того часу минуло 9 (дев'ять!) повноцінних років.

Будівництво ж трансформаторної підстанції у Фастові (це так для солідності її підстанцією іменують, а насправді це звичайна трансформаторна будка) все ще не доведене до пуття. А те, що було збудовано, вже руйнуватися почало.

Про це з обуренням написали нам мешканці Фастова. Вони — нам, а ми — Головкиївбуду.

Судячи з усього, керівників цього управління це кричуще неподобство також обурило. Бо не минуло і трьох з половиною місяців, як заступник начальника Головкиївбуду т. Никифоров сповістив редакцію: «Дано вказівку керуючому трестом «Білоцерківпромжитлобуд» т. Власову Г. М. закінчити згадане будівництво в поточному році».

У поточному — значить, у 1964-му. Бо писалося це ще торік, у вересні.

А тепер, коли і цей рік став наближатися до фінішу, раптом стало відомо, що до завершення будівництва підстанції ніхто ще й не приступав.

А вказівка Головкиївбуду? Керівна вказівка Головного управління по будівництву, адресована своєму підлеглому?!!

Головкиївбуд, виявляється, не так-то діє, як тим словом сіє...

Друже Перче!

Досі наука і людство знали тільки про морські припливи і відпливи. Але з деякого часу це явище стало помічатися і в окремих будівельних організаціях, Взяти хоча б «Каховсільгоспбуд». Чи то воно Каховське море вплинуло на керівників цього тресту, тільки «об'єкти» споруджують вони за принципом припливу і відпливу.

З 1963 року будує трест ремонтну майстерню для Скадовського райвідділення «Сільгосптехніки», а кінця й не видно. Будівельники то нахлинуть на споруду, дещо зроблять, то знову відхлинуть від неї, покинуть на кілька місяців і носа туди не показують.

Останній «відплив» триває з 5 квітня цього року. Нас це настільки стурбувало, що ми вже били на сполох і перед Чорноморським раднаргоспом, і перед Міністерством будівництва УРСР, і перед обласними організаціями, але не допомогло.

Одна надія на тебе, Перче. Зроби, будь ласка, так, щоб викликати у керуючого трестом «Каховсільгоспбуд» т. Беліченка відплив байдужості і приплив кипучої енергії.

Я. МАКУШЕВ,
секретар парторганізації Скадовського райоб'єднання «Сільгосптехніки».
Херсонська область.

Ти не пробував користуватися своїм пером як лопатою? То й не пробуй! Бо нічого в тебе з цього не вийде.

А от у т. Теслікова — виконуючого обов'язки керуючого трестом № 92 «Трансспецбуд» — виходить. Торік, пригадуєш, тобі люди поскаржилися, що згаданий трест, керований т. Тесліковим, прокладаючи у Люботині водопровід, залишив там незасипані траншеї. На цю скаргу т. Тесліков відповів тобі, що траншею «засипано тільки в жовтні, після оголошення наказу № 241 і покарання начальника УР-477 т. Макаренка В. С.».

Ти, Перче, напевно, повірив написаному і заспокоївся. А дарма! Бо й досі (майже через рік) ніхто тих траншей і не збирався засипати.

Отже, як бачиш, керівники тресту № 92 «Трансспецбуд» перами орудують куди справніше, ніж лопатами. Бульдозерові і тому не зрівнятися із звичайним канцелярським пером, якщо воно перебуває в руках такого умільця, як т. Тесліков!

В. КАРВАСОВСЬКИЙ,
інженер управління капітального будівництва Харківського облвиконкому.

Ми сподіваємось, що ти обов'язково приїдеш до міста Христинівки, що на Черкащині. Вийдеш з поїзда і, як це трапляється з приїжджою людиною, трошки розгубишся: куди йти — ліворуч чи праворуч?

От ми й хочемо попередити тебе, якщо праворуч (тобто на південь від залізниці) підеш,— все знайдеш: і магазини, і лікарню, і школу. Тут тобі асфальт, квіти в газонах, ліхтарі біля кожного будинку.

Ліворуч підеш — нічого не знайдеш. Не те що магазину — рундука жодного. Замість асфальту — ями і грязюка в дощ. Уночі суцільна темрява. Тут як у казці: чим далі, тим страшніше. На 4 тисячі жителів — навіть аптечного кіоска немає.

І головне, що з північної частини міста потрапити у південну — справжня проблема. Переходи через залізницю є лише на околиці.

Якщо ти, Перче, захочеш про цю чудасію докладно розпитати у голови виконкому Христинівської райради т. Грицая, то знайти його зможеш (як, певно, й сам догадуєшся) у південній частині міста.

ЖИТЕЛІ м. ХРИСТИНІВКИ.

Ти, мабуть, і на думці не маєш яке нещастя чатує на твій віник. Його в тебе хочуть, м'яко кажучи, позичити. І хто б ти думав? Сам начальник спецбуддільниці т. Клепець.

Якось до берегів Десни, де росли пречудесні молоді деревця, причалили баржі з цеглою. До них підігнали автокрани і почали вивантажувати «будматеріал» прямо на голови «зеленого друга». Міцненько т. Клепця за це полаяли, і він навіть дав слово (через районну газету) посадити нові дерева. Та було його слово (навіть друковане) теплим. Бо він не тільки не посадив тих що обіцяв, а й решту доламав. Тепер каже, що ніхто не хоче позичити саджанців. І каже, певно, правду. Хто ж йому позичить, коли він пообіцяє (навіть через газету), а потім не віддасть. Так він вирішив позичити в тебе віника.

Ти, Перче, не бійся, позичай. Клепець і досі гадає, що твій віник з верболозу. А про те, що він березовий, т. Клепець і не догадується.

Ф. ПАНКРУШЕВ.
м. Остер,
Чернігівська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 «Перця» було надруковано листа медпрацівників Чигиринського району, в якому вони писали про те, що Чигиринський міжколгоспбуд уже п'ятий рік зволікає закінчення будівництва лікарні в селі Червона Слобода.

Як повідомив голова Черкаського міжколгоспбуду т. Кот, згадані в листі факти дійсно мали місце. Будівництво лікарні взято під непослабний контроль. Тепер будівництво головного корпусу лікарні провадиться суворо за графіком.

★ Старший виконроб Харківського облрембудтресту Куринець А. І. під час будівництва баніпральні при Вовчанському будинку престарілих незаконно вимагав, щоб замовник сплатив гроші за ще не виконані роботи. Це було описано у замітці «Формений анекдот» («Перець» № 4).

Завідуючий Харківським облкомунгоспом т. Рубінштейн повідомив редакцію, що наведений факт відповідає дійсності. Облрембудтрест наклав на виконроба Куринця адміністративне стягнення. Роботи по будівництву баніпральні виконано повністю — на всю асигновану замовником суму.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

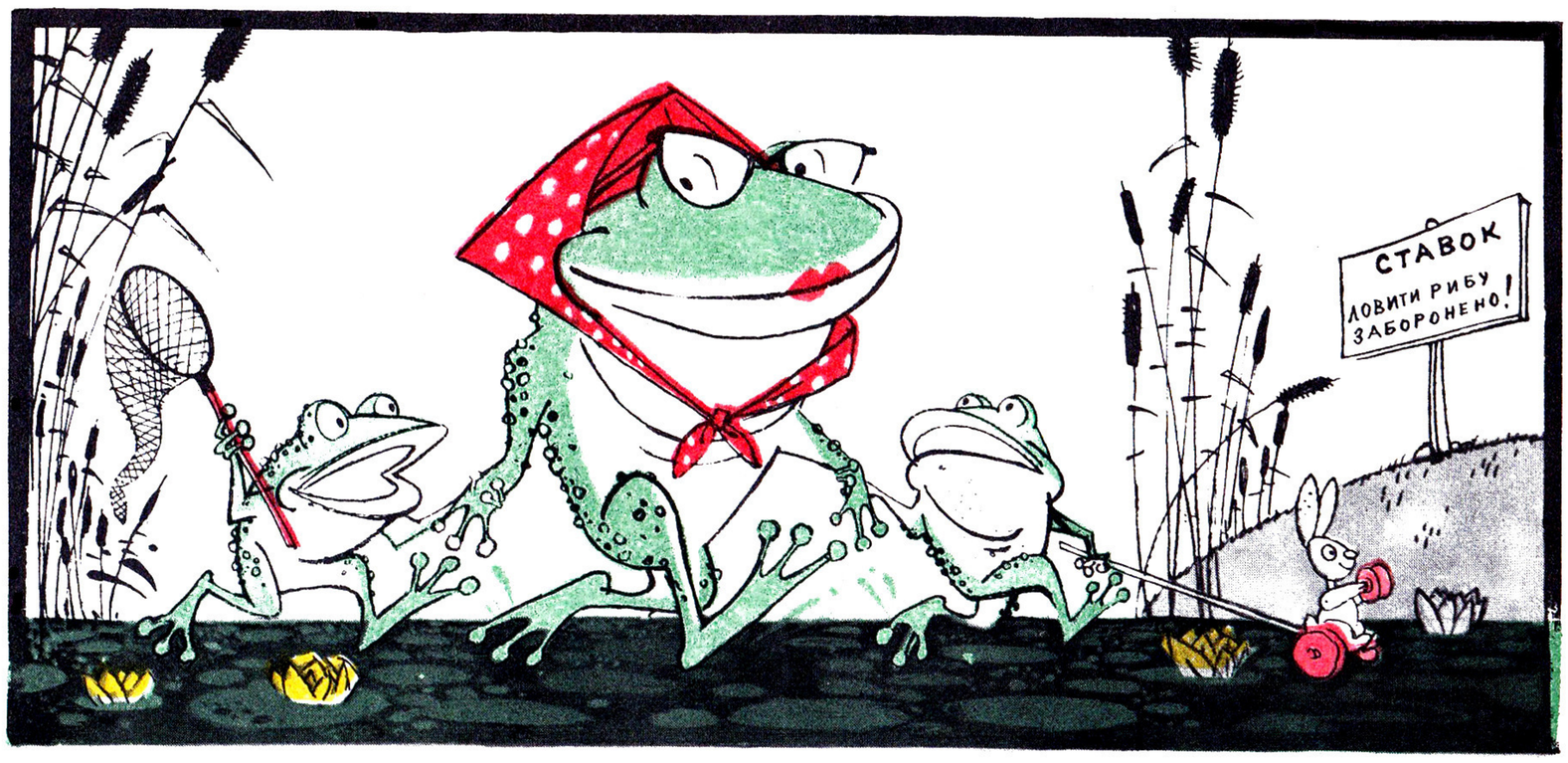

— Бабусю, розкажи, яка вона хоч на вигляд, та риба?

З олівцем по Косову

Літо. Сонце. Повітря. Вода. Радісно ритмує серце і рветься на лоно природи. У похід тягне.

Наповнені речові мішки. Надягнуто туристські штани. Рушили... Стоп! А куди? Ото, щоб не виникло «куди», радимо: мандруйте у Прикарпаття. У Косів. Районне містечко на Івано-Франківщині. Чудова природа. Прекрасні люди. Таланти-самородки, що тчуть барвисті килими, славляться художньою керамікою та майстерною різьбою по дереву.

Як прибудете сюди літаком, — вас гостинно зустріне збудований косівчанами аеропорт. Прикотите автобусом, — гарна автобусна станція, споруджена за проектом косівського інженера-архітектора т. Чирчука В. В., прийме вас у свої обійми. А далі власними туристськими на міську гору, на водоспад Гук, на річку, у ліс. Маршрути загальновідомі. Їх покаже кожен косівський хлопчак і кожна бабуся.

Та нещодавно, мандруючи отак по Косову, я відкрив ще кілька цікавих маршрутів.

МАРШРУТ № 1
ОХОПЛЮЄ НАЙБІЛЬШ ВИЗНАЧНІ МІСЦЯ ФЛОРИ ТА ФАУНИ МІСТЕЧКА

а) **ПОЧИНАЄТЬСЯ В БУДЯКАХ, ЩО У СКВЕРІ ПРОТИ МІЛІЦІЇ.** Тут можна побачити рідкісні породи будяків, залишки консервних банок, етикеток з сиру, пляшок з-під вина й горілки та газет ще з 1964 року. Це свідчить про високу культуру відпочиваючих у сквері.

Поламане гілля на яблунях і грушах, потрощені лавочки підтверджують, що відпочиваючий має повну свободу дії, а міліція охороняє його від неприємностей.

б) **РИБНИЦЯ.** Річка. Крім дуже цінної королівської риби, тут водяться шкраби всіх розмірів і фасонів, залишки кептарів і спідниць, каструлі, гілляки, залізяччя. Асортимент предметів набагато ширший, ніж на косівському «товчку» асортимент товарів.

Вода Рибниці, починаючи від маслозаводу, періодично міняє колір і запах. Це директор маслозаводу т. Симонович О. Ф. працює над проблемою створення молочних ванн. Ванни ці, правда, поки що не дуже приємні, бо навіть жаби тікають з річки.

МАРШРУТ № 2
ОХОПЛЮЄ ЗАКЛАДИ ГРОМАДСЬКОГО ХАРЧУВАННЯ

а) **РЕСТОРАН «ГУК» ПЛЮС ТРИ ЇДАЛЬНІ ТА ОДНА ЧАЙНА.** Косівською конторою громадського харчування керує т. Штадлер І. М., а харчовиробництвом відає т. Айферман С. Г. Обидва керівники на громадському харчуванні з'їли зуби, тому клієнтів не вельми балують широким асортиментом страв та їх якістю. У харчевнях

Косова турист зможе побачити не тільки чорні заплісняві стіни і гірлянди мухоловок із сотнями крилатих жертв. Він зустріне й такі рідкісні на сьогодні у їдальнях професії, як офіціанти, навчиться бігати від стола до стола за пучкою солі, їсти м'ясо без гірчиці, замість компоту запивати пивом, а після їди обтирати губи полою піджака.

МАРШРУТ № 3
ОХОПЛЮЄ АРХІТЕКТУРНІ ПАМ'ЯТНИКИ МІСТА

а) **РУЇНИ БУДІВЛІ ПО ВУЛ. КОМУНАЛЬНІЙ, 6-8.** Історія руїн сягає в глибини 1960 року. Був будинок. Люди жили. Перекособочився — втекли. Керівники райвиконкому почали доколупуватися, чого він перекособочився. Доколупалися. Фундамент благенький. Думали довго, чим зарадити? Придумали. Посадили всередині руїн тополі. Підростуть — корінням фундамент скріплять, і цементу не треба буде.

Тополі махали вгору, стіни росли донизу, а керівництво гралося папірцями. Нарешті училище прикладного мистецтва добилося (бо ж на його подвір'я це щастя випало), що їм передали цю архітектурну цінність. Та кажуть, що Львівський раднаргосп, якому підпорядковане училище, не хоче виділяти на будівництво гроші, бо сподівається, що училище вислизне з його відомства. Значить, нічого хвилюватися. Руїнам ніщо не загрожує.

б) **ЖИТЛОВИЙ БУДИНОК ПО ВУЛ. ЛЕНІНА, 19 «а».** Пам'ятник архітектури кінця 1964 року. Воздвижники — Коломийське БУ-112. Начальник т. Чернявський Й. І., виконроб т. Гриналюк В. І. Будинок зручний і красивий. На стінах ростуть гриби і мохи. З-поміж квадратиків лінолеумової підлоги час від часу милує очі жителів смола. У погожі сонячні дні смола часто з'являється і на стелі.

в) **БУДИНОК № 102 ПО ВУЛ. ЛЕНІНА.** Дамоклів меч над головами працівників райсоцзабезу. Якщо не ремонтуватимуть цей будинок ще з півроку, то в кращому випадку пенсіонерів по інвалідності у Косові збільшиться рівно на кількість працівників райсоцзабезу.

г) **ВУЛИЦЯ ФРАНКА.** Траса на Верховину, по якій вже третій рік вчаться ходити навпомацки. Її не освітлюють тому, що вулиця не головна. Головними вулицями Косова вважаються вул. Букатчука, де живе колишній голова міськради т. Гринюк В. В., та вул. Ірчана, де живе його замісник т. Нагнибедюк Ю. В. Обидва у свій час освітили свої вулиці аж до своїх будинків. Сьогоднішнє керівництво міськради живе не на вулиці Франка.

МАРШРУТ № 4
ОХОПЛЮЄ КУЛЬТУРНИЙ ВІДПОЧИНОК КОСІВЧАН

а) **КЛУБ ГАЗОВИКІВ.** Славиться товстим високим муром і віртуозним козлорізанням. Останнє тільки у недільні дні. У будні клуб зачинено. З переказів відомо, що косівські піонери просили передати їм цю стодолу, щоб довести її до пуття. Та начальник Надвірнянського газопромислового управління т. Мельник Л. В. мріє у цьому клубі створити заповідник павуків і тарганів.

в) **КІНОТЕАТР ім. Ів. ФРАНКА.** Єдиний у місті і єдиний у своєму роді. Демонстрування кінокартин з

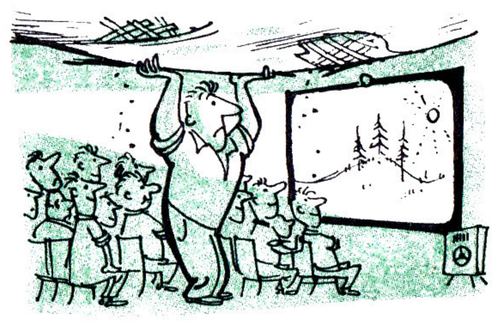

антрактами і перекурами. У кінотеатрі глядач завжди схвильований. Якщо не від кінокартини, то від навислої над його головою стелі.

г) **РАЙВИКОНКОМ.** Рішення № 40 від 13. II. 65 р. «Про організацію народно-гуцульського краєзнавчого музею у м. Косові». Цінне тим, що цим рішенням було скасовано рішення № 248 від 25. VII—64 р. про створення у тому ж самому приміщенні художнього музею. Факт невиконання рішення № 40 пояснюється тим, що райвиконком у вищезгаданому приміщенні рішуче вирішив створити музей рішень.

З Перцем подорожував та його маршрути описав

Євген ДУДАР.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (554) (на украинском языке). Підписано до друку 19. VII. 1965 р. Папір 70×108 1/8 = 0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 09565. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03378. Тираж 500.000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Він ЄГРЕТ Зперцем

ВИНАХІДЛИВІ МУЗИКИ

Мал. Л. БОЙКА

Веселий вітер.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

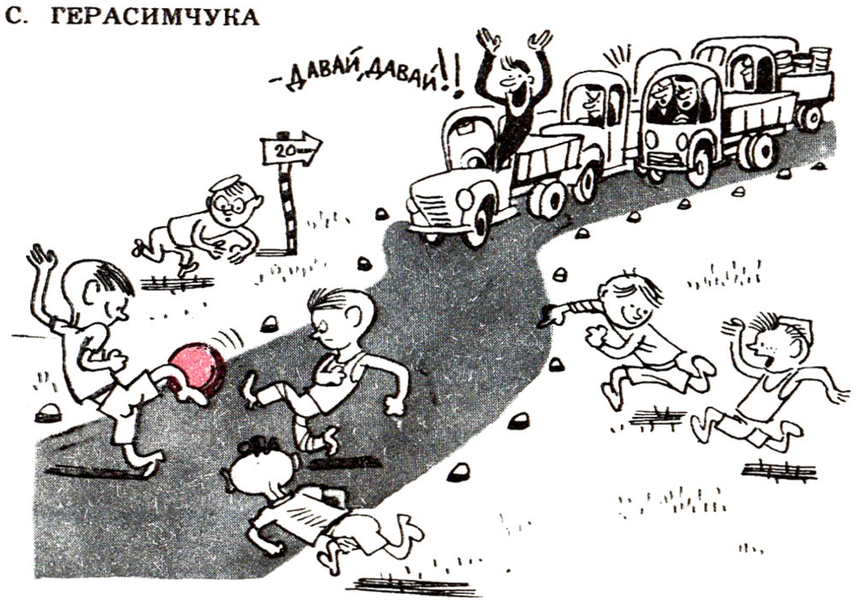

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

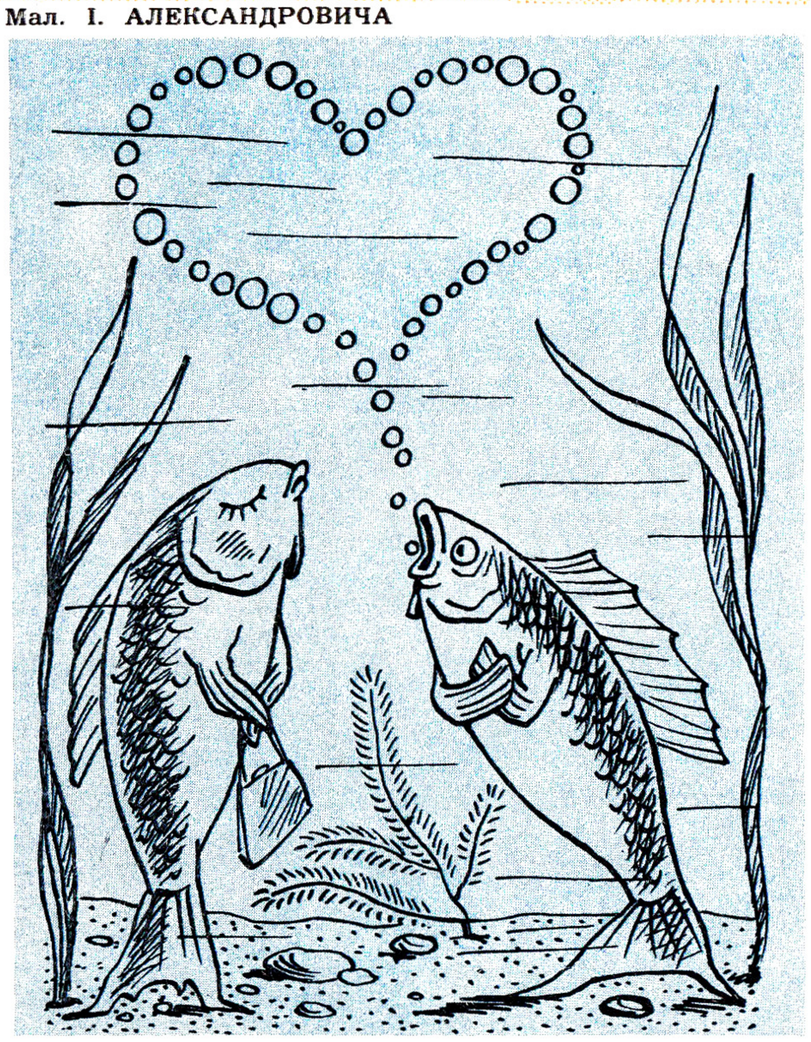

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

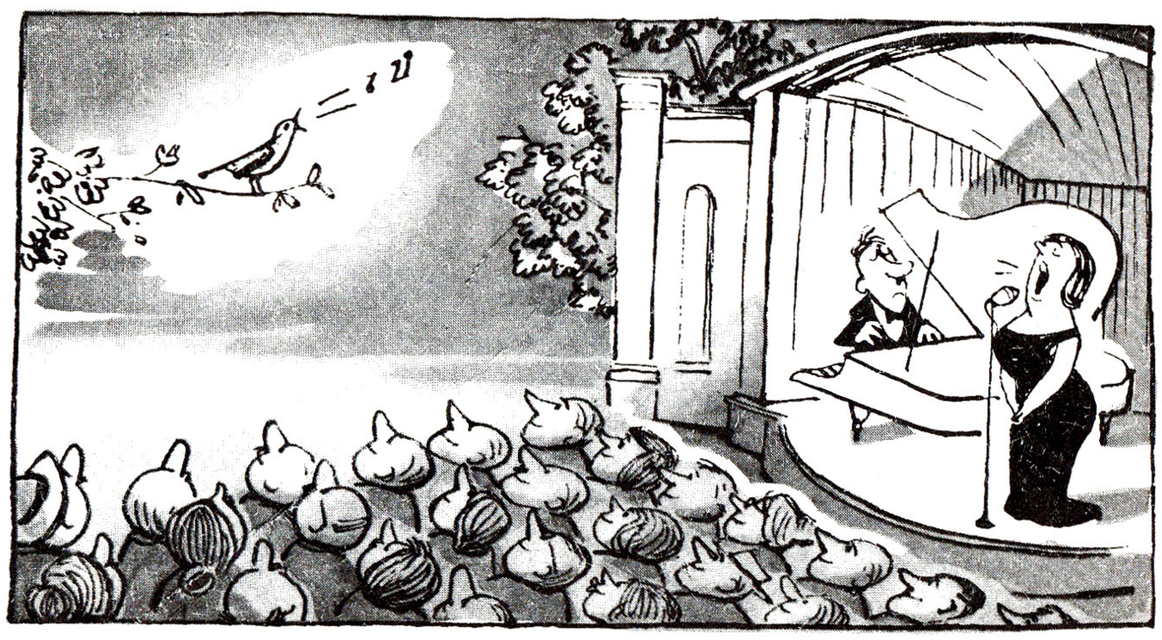

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

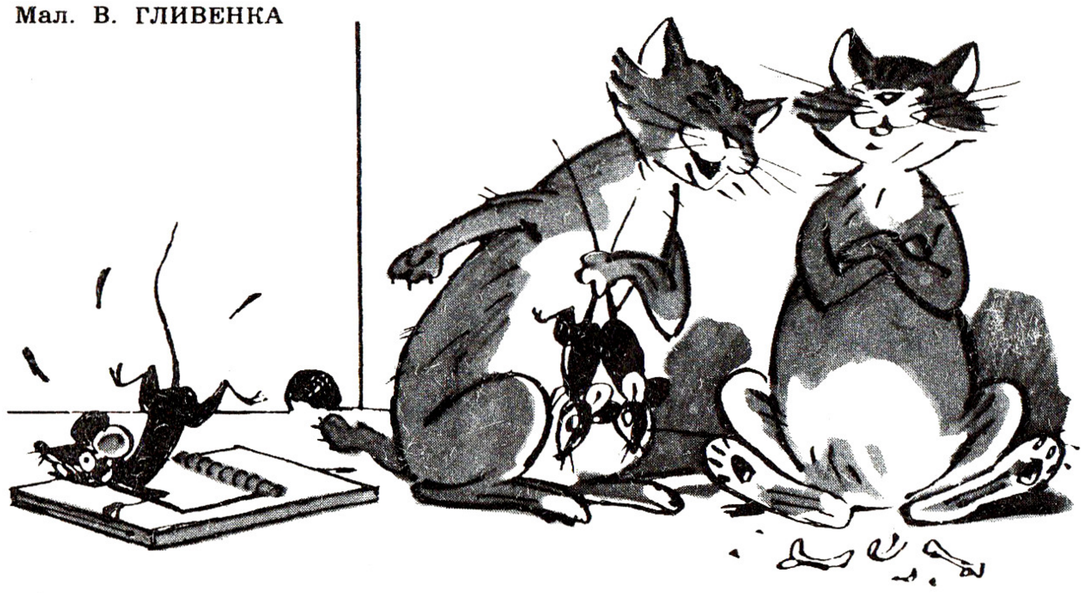

— А техніка таки чудова штука: ця мишоловка замінює важку працю десяти котів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

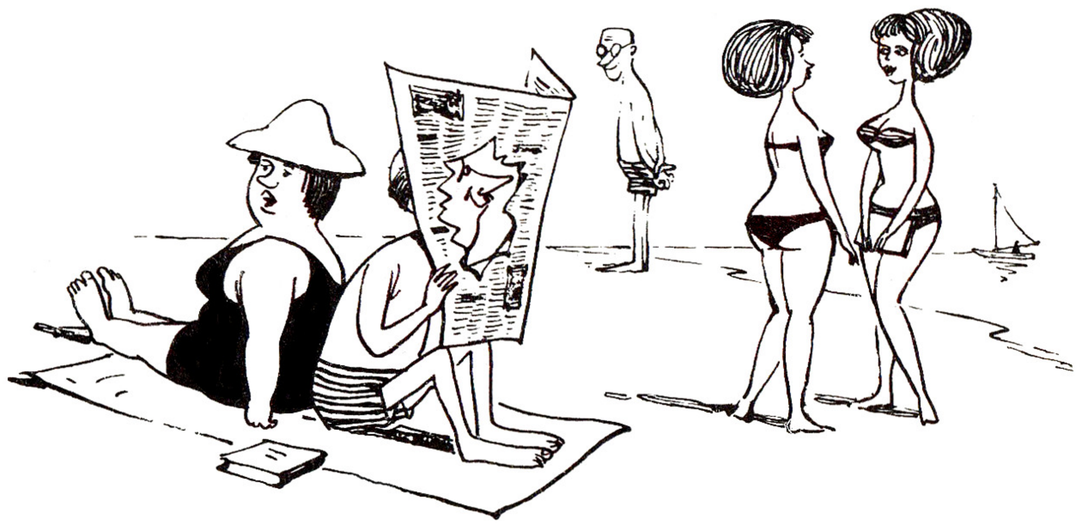

— Та годі тобі ту газету читати!